

nejvyššího soudu jako odvolacího kárného soudu ze dne 31. října 1925, vrchnímu zemskému soudu v Praze jako soudcovskému kárnému soudu k příslušnému rozhodnutí.

D ů v o d y:

Ze srovnání § 28 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. o kárném řízení proti soudcům s předpisy §§ 8, 4 a 5 téhož zákona plyne, že výmaz trestu důtky z osobních výkazů jest jen tehdy vyhrazen presidentovi nebo kárnému senátu nejvyššího soudu, byla-li jimi důtka udělena v první stolici. Byla-li nejvyšším soudem udělena jako kárným soudem odvolacím při přezkoumávání rozhodnutí kárného soudu první stolice, jest s hlediska § 28 cit. zák. posuzovati věc tak, jako by důtka byla udělena kárným soudem. I v tomto případě jest k rozhodnutí o žádaném výmazu důtky v osobních výkazech povolán kárný soud první stolice.

Čís. 81 dis.

Nejvyšší soud není povolán ani rozhodovati ani učiniti opatření o dohlédací stížnosti (§§ 15, 16 tr. ř., §§ 74, 77 org. zák., § 5 zák. čís. 216/1919). Nelze si proto stěžovati k nejvyššímu soudu, že nebylo k dohlédací stížnosti nařízeno kárné řízení proti soudcům.

(Rozh. ze dne 18. dubna 1929, Ds I 16/28.)

Nejvyšší soud jako soud kárný odmítl stížnost Dr. Jaroslava M-a, advokáta v T., do usnesení presidia vrchního zemského soudu v Praze ze dne 17. října 1927 a do usnesení trestního senátu téhož soudu ze dne 14. října 1927.

O d ů v o d n ě n í:

Ve stížnosti, podané do oněch usnesení a řízené na ministerstvo spravedlnosti, pokud se týče na kárný senát nejvyššího soudu, stěžuje si Dr. Jaroslav M., advokát v T., že na jeho dohlédací stížnost (§ 15 tr. ř.), kterou podal v trestní věci pro urážku na cti proti němu u okresního soudu v Českých Budějovicích a u krajského soudu tamtéž jako soudu odvolacího projednáváné, vrchní státní zástupce nenařídil kárné řízení proti soudcům krajského soudu v Českých Budějovicích pro nesprávný postup v jeho věci při odvolacím jednání, že presidium vrchního soudu v Praze v usnesení ze dne 17. října 1927 odvolacímu soudu v Česk. Budějovicích jen »připomenulo«, že ve svém rozsudku vydaném v oné stěžovatelově věci opomenul dotýčný soud obíratí se zmatečnými důvody v odvolání uplatňovanými, kdežto podle názoru stěžovatele zakládá ono opomenutí hrubé porušení úředních povinností a zasluhuje přímého potrestání, a posléz stěžuje si i na to, že »kárný senát« vrchního soudu

v Praze v usnesení ze dne 14. října 1927 nevytkl okresnímu soudu v Českých Budějovicích, že místo, by po zpět vzetí žaloby Dr. R-ým a po upuštění Dr. S-a od rozšířené obžaloby vynesl osvobozující rozsudky (§ 259 čís. 2 tr. ř.), řízení jen zastavil (§ 227 tr. ř.) pokud se týče jen obžalovaného o upuštění od obžaloby uvědomil. Bylo již uvedeno, že usnesení ze dne 14. října 1927 jest usnesení trestního senátu vrchního soudu v Praze a nikoli kárného senátu; nejde tedy o stížnost do kárného usnesení. Podaná stížnost, jak zřejmo z toho, co uvedeno o jejím obsahu, jest stížností dohlédací. Protože tu není usnesení kárného senátu pro soudce a o dohlédací stížnosti není nejvyšší soud povolán rozhodovati ani nějaké opatření učiniti (§§ 15, 16 tr. ř., §§ 74, 77 org. zák., § 5 zák. ze dne 16. dubna 1919, čís. 216 sb. z. a n. o nejvyšším soudě), bylo stížnost, pokud jest řízena na nejvyšší soud, odmítnouti.

Stížnost na postup vrchního státního zástupce postupuje se ministerstvu spravedlnosti k dalšímu řízení.

Čís. 82 dis.

Kárné řízení v nepřítomnosti obviněného není vadným, mohl-li obviněný, jemuž bylo odkazovací usnesení s obsílkou k ústnímu líčení doručeno, kárný soud o svém onemocnění včas zpravit, ale neučinil tak.

Předpis § 21 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák., že kárný soud může při vynášení nálezu vzíti zřetel jen k tomu, co se sběhlo při ústním líčení, platí i v kárném řízení proti notářům (§ 101 not. ř.).

Kárné provinění notáře (§ 157 not. ř.): porušil-li předpis § 5 odst. 2 not. ř., předloživ jím vyhotovené listiny, straně k podpisu, aniž by ji o obsahu poučil a se přesvědčil, zda se obsah srovnává s vážným a skutečným jejím úmyslem; nedbal-li při vyhotovení listin předpisu § 38 not. ř. ohledně časových a místních údajů, uvedených v oněch listinách; nepostaral-li se o uschování legalizačního protokolu na bezpečném místě (§ 110 not. ř.), což mělo za následek, že se protokol ztratil.

K pořizování listin náleží i jejich podpisování stranami.

(Rozh. ze dne 4. května 1929, Ds I 15/28.)

Nejvyšší soud jako kárný soud dovolací ve věcech notářů a notářských kandidátů částečně vyhověl, po ústním neveřejném líčení odvolání obviněného z kárného nálezu vrchního zemského soudu v Praze jako kárného soudu pro notáře a notářské kandidáty ze dne 30. června 1928, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem § 157 notářského řádu ze dne 25. července 1871, čís. 75 ř. zák., a změnil napadený nález I. co do viny: a) v bodě 1) v ten rozum, že uznal obviněného v tomto bodě jen vinným, že porušil povinnosti notářům zvlášť uložené a v §§ 5 a 38 not. ř. uvedené, nikoli i, že svým chováním vydal na pospas čest a důstojnost notářského stavu, b) v bodě 4) v ten rozum, že se kárné provinění obviněného, uvedené v tomto bodě, kvalifikuje jako pouhá nepřístojnost. Jinak odvolání zamítl, mimo jiné z těchto